

www.puendee.com

นวนิยายไทย

สาปสังหรณ์ • สีชาติ

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๖๑

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๑๗๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
สีชาติ.

สาปสังหรณ์. --กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๑.

๒๗๔ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-665-7

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

คอมพิวเตอร์ - ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุดารัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชณ์ ศิริธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

www.puendee.com

www.facebook.com/puendee

www.sakulthaionline.com

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เมื่อหลายร้อยปีที่ผ่านมา การไล่ล่าแม่มดได้เกิดขึ้นจริงในแถบประเทศยุโรป แม่มดคือผู้ที่ถูกประณามว่าเป็นตัวแทนแห่งความชั่วร้าย และผู้ที่จะประณาม หรือทำให้คนยอมรับการประณามได้ ย่อมเป็นผู้มีอำนาจในศาสนจักรเท่านั้น

การลงโทษแม่มด เป็นไปอย่างรุนแรงน่ากลัว มีตั้งแต่ทำทารุณกรรม ทบตีทำร้ายด้วยอาวุธ นำไปประหาร จนถึงขั้นเผาทั้งเป็นอย่างทรมาน

‘สาปสังหารณ์’ เป็นเรื่องราวของ แม่มด มนตร์ดำ และคำสาป เป็นจินตนิยายสยองขวัญ ที่เกริ่นนำผู้อ่านเข้าสู่ตำนานบรรพบุรุษแม่มดในยุโรป แล้วสืบทอดไปยังทายาทรุ่นต่อๆ มา ซึ่งให้เห็นความทุกข์ ปมด้อยของผู้ถูกกระทำอันเป็นจุดเริ่มต้นนำสิ่งชั่วร้ายมาสู่ จนแปรเปลี่ยนเป็นความพยายาม และความมืดดำในใจ รวมถึงความโลภติดยึดในอำนาจครอบครอง ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นเหตุผลนานัปการของสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า ‘มนุษย์’ ทั้งสิ้น

อย่างไรก็ตาม ผู้เขียนมิได้ละเลยความสำคัญของความรัก ความผูกพัน และความเห็นอกเห็นใจกัน โดยได้ถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้อย่างชัดเจนในตัวละคร

สีชาติ มุ่งมั่นเป็นแรมปีในการเขียนนวนิยายที่ซับซ้อนในพล็อตซึ่งคาดเดายาก ความเกี่ยวพันกันของตัวละครแทบทั้งหมดเปิดช่องให้ผู้อ่านค้นหาความจริงตลอดทั้งเรื่อง ทุกตัวละครต่างซ่อนความลับไว้อย่างน่าสนใจและคาดไม่ถึงจุดจบ

ผู้อ่านจะสัมผัสความลึกเร้นของมนตร์ดำ ความสยอง ด้วยคำถามที่คำตอบอาจไม่ใช่สูตรสำเร็จ ตามที่ผู้เขียนตั้งใจ แต่สุดท้ายก็เพื่อจะบอกเราว่า

คนทุกคน ล้วนแล้วแต่มีปีศาจในตัวเอง... ทั้งสิ้น!

จากใจผู้เขียน

สีชาติ

ในยุคกลางของยุโรป หรือที่หลายคนอาจเรียกว่าเป็นยุคมืด แม่มด คือสัญลักษณ์ของความชั่วร้าย มีหญิงสาวจำนวนมากถูกกวาดต้อนและจับตัวไปทรมาน เพื่อให้ยอมรับว่าเป็นแม่มด และบทลงโทษของแม่มดนั้น มีอย่าง เดียวก็คือ...ความตาย

มิลาสืบทอดความเป็นแม่มดผ่านทางสายเลือด นางมีครอบครัวที่อบอุ่น มีสามีและลูกที่น่ารัก แต่เพราะความโลภของนักบวชที่หวังครอบครองดวงตา ปีศาจ จึงกล่าวหาและจับตัวมิลาไปทรมาน เช่นเดียวกับคนอื่นๆ ก่อนจะสังหารอย่างเหี้ยมโหด แต่นักบวชหาว่ามิลาได้มอบดวงตาปีศาจไว้กับสาวใช้คนหนึ่ง ซึ่งเดินทางหลบหนี ลงเรือสำเภาออกนอกประเทศ รอนแรมในมหาสมุทร จนมาตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินกรุงศรีอยุธยา และใช้ชีวิตอย่างคนปกติ มีลูกหลานสืบทอดมาหลายชั่วอายุคนจนถึงยุคปัจจุบัน

ทั้งหมดคือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวที่กำลังจะเกิดขึ้นใน... 'สาปสังหรณ์'

'สาปสังหรณ์' นิยายเรื่องใหม่ของผม เกิดขึ้นจากความตั้งใจที่จะเขียนนวนิยายในแนวลึกลับ ให้มีพล็อตแตกต่างจากที่เคยเขียนมา จึงจับเอา การไล่ล่าแม่มดในยุคกลางของยุโรป มาเป็นจุดกำเนิดของเรื่อง และจงใจเน้นความเป็นแฟนตาซีเล็กน้อย เดินเรื่องทั้งหมดในเหตุการณ์ปัจจุบัน เล่าถึงลูกหลานซึ่งสืบเชื้อสายต่อกันมา โดยยังคงความลึกลับให้ได้ติดตาม และลุ้นกับปริศนาไปจนถึงหน้าสุดท้าย

การเขียนนิยายสำหรับผมแล้ว เปรียบเหมือนการเดินทางในโลกกว้าง ผมได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ ได้มองเห็นความเป็นไป และพบความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ต้องขอขอบคุณกองบรรณาธิการ และสำนักพิมพ์เพื่อนดี ที่คอยดูแลช่วยเหลือ ให้คำแนะนำในการเขียนนิยายมาโดยตลอด ไม่ว่าจะป็นนาม-

ปากกา สีชาติ หรือ ฌรัณณา ทำให้การเดินทางของผมไปถึงจุดหมาย
ปลายทางได้อย่างตั้งใจ และมีความสุขทุกครั้งที่ได้มองย้อนกลับมา รวมทั้ง
ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่คอยส่งกำลังใจ และติดตามผลงานเสมอมา
ขอบคุณครับผม

: สามารถติดตามผลงานเรื่องใหม่ๆ ได้ที่ facebook : สีชาติ ฌรัณณา

สาปสังหรณ์

สี่ชาติ

บทนำ

“คุณจำได้หรือเปล่าว่า...เจอมันตั้งแต่เมื่อไหร่”

ฉันต้องจำได้แน่ๆ แม้เรื่องนี้จะเกิดขึ้นมานานมากแล้วก็ตาม แต่เพราะไม่ได้นึกถึง จนเกือบลืมไปด้วยซ้ำว่ามีอะไรเกิดขึ้นบ้าง ก็เลยไม่ทันคิดว่าเงาของปีศาจร้ายตนนั้น จะไม่ยอมปล่อยฉันให้เป็นอิสระ

ไม่มีใครรู้หรือกว่าในความมืดมันน่ากลัวเพียงไหน ถ้าหากไม่ได้ประสบด้วยตัวเอง

แสงเหลืองนวลจากไฟส่องสว่างดวงเล็กๆ บนเพดานเพียงไม่กี่ดวง ทำให้ภายในห้องสีเหลี่ยมที่ปิดด้วยผ้าม่านทึบแสง ยังสามารถมองเห็นทุกอย่างได้ค่อนข้างชัดเจน กลิ่นหอมเย็นของดอกราตรีที่อยู่ในโถแก้วทรงกลมบนโต๊ะกลาง ช่วยปรับสภาพการรับรู้ของประสาทสัมผัสที่เพิ่งประสานรวมไว้ด้วยกัน หากแต่ความกระวนกระวายที่กำลังกระเพื่อมอยู่ข้างในนั้น ยิ่งยากที่จะสงบลงง่ายๆ

ระหว่างกำลังตัดสินใจว่าจะตอบคำถามดีหรือไม่ หมิงสาวที่ตั้งคำถามก็ลุกเดินไปตรวจสอบกล่องบันทึกวิดีโอ ซึ่งตั้งอยู่ข้างหน้าให้มั่นใจว่ายังทำงานปกติดี เมื่อเรียบร้อยก็ย้อนกลับมานั่งลงที่เก้าอี้ตัวเดิมเพื่อฟังคำตอบ

หล่อนยิ้มจางๆ ให้ฉัน แต่ฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าจะเล่า หรือไม่เล่าดี...

“คุณไวใจฉันได้...เรื่องนี้จะรู้แค่เราสองคนเท่านั้น”

ฉันไม่ได้ไม่เชื่อใจ และไม่เคยคิดว่าอายุที่น้อยกว่าของอีกฝ่ายจะลดทอนความน่าเชื่อถือ เพราะไม่เช่นนั้น คงไม่ได้มาอยู่ตรงนี้ให้ซักถาม เพียงแต่ฉันกลัว แม้แต่ความคิดที่จะต้องนึกถึงมันอีก...

“ฉันเป็นคนรักชาติสัญญา คุณไม่ต้องกลัวหรอก”

คงไม่มีเรื่องใดน่ากลัวกว่าสิ่งที่ฉันเผชิญอีกแล้ว ไม่รู้ทำไมแหวตามุ้งมันของอีกฝ่าย ถึงทำให้ฉันลั้งเล จนอยากที่จะลองรวบรวมความกล้าขึ้นอีกครั้ง

เมื่อหนึ่งเดือนก่อนที่ฉันยังไม่ตาย ฉันเห็นมันม้วนเวียนอยู่ใกล้ๆ ทีแรกนึกว่าตาผาด เลยไม่ได้ให้ความสนใจ ไม่คิดว่ามันจะเป็นลางร้าย เพราะอีกไม่กี่วันต่อมา ฉันก็ต้องพบกับสิ่งที่สะเทือนใจที่สุดในชีวิต นั่นคือการสูญเสียคนในครอบครัวไปทั้งหมดในคราวเดียวกัน จากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ถึงแม้ฉันจะโชคดี เป็นผู้รอดชีวิตเพียงคนเดียว แต่การหายใจต่อโดยปราศจากสามีและลูก ทำให้ฉันไม่อยากจะตื่นขึ้นมาอีกเลย และในคำคืนที่ดำดิ่งสู่ความทุกข์ที่กอดรัดเอาไว้ ฉันก็ได้ยินเสียงเรียกหาจากแดนสนธยา

เสียงเพรียกจากความมืดทำให้ฉันตระหนักได้ในทันทีว่า อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นกับครอบครัวไม่ใช่เรื่องสุตวิสัย หรือความประมาทของใครทั้งสิ้น แต่เป็นการกระทำจากเงาที่มองไม่เห็น

ปีศาจจากขุมนรก มันกลับมาหาฉัน...

“มันต้องการฉัน...ฉันต้องหนี”

“ทำไมมันถึงต้องการคุณ แล้วมันคือใคร...?”

คำถามของหญิงสาวทำให้ฉันนึกถึงเสียงกรีดหัวเราะของมันที่บาดลึกและดวงตาสีแดงกำราวกับเลือด ความโกรธแค้นที่ไม่เคยดับสลาย ไม่ว่าจะผ่านมานานแค่ไหนก็ตาม มันยังคงเสาะหาสิ่งที่จะพามันกลับมา...

หลายสิบปีที่คิดว่าหลุดพ้น แต่แท้ที่จริงมันไม่เคยไปไหน ยังคงคอยติดตาม และเฝ้ามองฉันตลอด

“ฉันไม่อยากจะพูดถึงจริงๆ ได้โปรดเถอะ อย่าถามถึงเรื่องนี้อีกเลย”

เวลานี้ฉันเริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ น้ำตาไหลพราก กระสับกระส่ายด้วยความหวาดกลัว เมื่อนึกถึงเจ้าของเสียงร้องอันโหยหวน ที่เปลี่ยนความเจ็บปวด จนกลายเป็นความคลั่งแค้น

“เดี๋ยวลี...ใจเย็นๆ แล้วเล่าเรื่องให้ฟังก่อน ฉันมั่นใจว่าสามารถช่วยคุณได้นะ”

ฉันไม่แน่ใจหรอกว่าอีกฝ่ายจะช่วยได้จริงๆ เพราะสิ่งที่กำลังคุกคามไม่ใช่ผีร้ายธรรมดาๆ อย่างที่ใครเข้าใจ แต่มันคือปีศาจที่กำเนิดมาจากความคับแค้น จิตพยาบาทจึงไม่ยอมปล่อยทุกคนที่ขวางทาง...

มันกำลังจะกลับมาแล้ว...และไม่มีใครขวางมันได้

“คุณช่วยไม่ได้หรอก ไม่มีใครช่วยฉันได้”

“ใจเย็นๆ ก่อน ฉันอยากรู้ว่ามันเป็นใคร”

“ไม่...ฉันกลัว”

ทันทีที่ฉันเริ่มควบคุมตัวเองไม่ได้ ก็สัมผัสได้ถึงพลังงานบางอย่างที่กำลังคืบคลานผ่านประตูห้องเข้ามา เป็นพลังงานที่มีความรุนแรงมาก จนทำให้ห้องทั้งห้องสั่นโคลงราวกับเกิดแผ่นดินไหว แสงไฟกะพริบติดๆ ดับๆ ไม่นานก็พลันดับสนิทลง และทันทีที่ฉันกรี๊ดร้องเพื่อขอความช่วยเหลือ มันก็ตรงดิ่งเข้ามา ยึดร่างกายของเด็กสาวที่เป็นทางผ่านของฉันทันที

“ไม่...”

สิ้นเสียงร้องของฉัน พลังงานที่มองไม่เห็นนั้นก็ได้แทรกเข้ามาควบคุมทุกๆ ประสาทสัมผัสภายในเลือดเนื้อของเด็กสาว และฉันรู้สึกเหมือนร่างที่บางเบา นั้น ได้ถูกกระชากเหวี่ยงให้ตกลงไปในเหวลึกที่มืดมิด ยิ่งกว่าความมืดใดๆ ที่เคยประสบมา...

ไม่ว่าจะนานแค่ไหน ที่ความรู้สึกได้ดับหายไป ทุกอย่างล่องลอยเหมือนอยู่ในห้วงแห่งความฝันอันดำมืด แต่เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ฉันพบตัวเองยืนอยู่กลางป่าที่เต็มไปด้วยต้นไม้ใหญ่ ตรงหน้าเป็นลำธารเล็กๆ ที่ทอดตัวคดเคี้ยวสามารถเดินผ่านไปอีกฝั่งได้อย่างไม่ยากเย็น แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านกิ่งไม้ที่แผ่กว้าง ลงมากระทบกับธารน้ำที่นิ่งและใสราวกระจก ธรรมชาติอันสวยงามทำให้ฉันผลอยยิ้มได้โดยไม่รู้ตัว ก่อนยิ้มจะหุบลง เมื่อรู้สึกเหมือนมีใครกำลังแอบมองอยู่ ทันใดนั้นรอบๆ ตัวก็เปลี่ยนไป กลายเป็นสถานที่ต่างๆ ที่ฉันเคยไปท่องเที่ยว และใช้ชีวิตมาตั้งแต่เด็กๆ ราวกับฉากของละครเวทีที่สับเปลี่ยนกันไปมาอย่างฉับไว

สุดท้ายฉันพบว่าตัวเองได้มายืนอยู่กลางห้องโถงร้าง ภายในบ้านโบราณที่ทรุดโทรมหลังหนึ่ง รอบๆ นั้นเต็มไปด้วยข้าวของเครื่องใช้ที่ฟุ้งไปตามกาลเวลา ผุ่นจับหนา และหยากไย่ขึ้นเต็มไปหมด...

ความหวาดกลัวเริ่มวิ่งเล่นไปทั่วร่าง น้ำตาฉันไหลพราก เมื่อนึกถึง

เจ้าของบ้านหลังนี้...

“ต้องหนี...”

เสียงในหัวสั่งให้ฉันรีบหาทางเอาตัวรอดให้เร็วที่สุด เพราะไม่อย่างนั้น ก็คงจะต้องตายเป็นครั้งที่สอง แต่พอหันหลังจะหนีเท่านั้น กลับมีสุนัขป่า ตัวใหญ่เข้ามาขวางทางไว้ ดวงตาดูร้ายของมันจ้องเขม็ง ส่งเสียงคำรามขู่ จนฉันต้องก้าวถอยหลังไปชิดติดผนัง และทันใดนั้นก็ม็มือเล็กๆ นับร้อยคู่น ออกมา พยายามจะดึงรั้งตัวฉัน มันกระซากผมไม่ยอมให้ฉันหนี พร้อมกับ เสียงร้องเชิญชวนของเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงแข่งกันร้องเรียกชื่อฉัน

“ไม่...ปล่อยฉัน”

วินาทีนั้นฉันกรีดร้องด้วยความหวาดกลัวสุดชีวิต และเมื่อเสียงสุดท้าย จบลง ร่างของฉันก็ถูกดึงจนแทรกหายเข้าไปในผนัง ก่อนจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ กลายเป็นอาหารของบรรดาปีศาจที่หิวโหย...

ย้อนหลังไปเมื่อไม่กี่เดือนก่อนหน้านี้อิงดาว ได้มีโอกาสเข้าไปคุยเรื่องงานตกแต่งงาน กับสุภาพสตรีวัยกลางคนซึ่งประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

พรพรรณเป็นถึงเจ้าของธุรกิจเสริมความงามที่มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับในวงสังคม เพราะทำงานช่วยเหลือสังคมมาโดยตลอด นึกไม่ถึงว่าเมื่อไม่กี่สัปดาห์ผ่านมา หล่อนจะสูญเสียสามีและลูกชายจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ ช่วนี้เป็นช่วดังมากอยู่หลายวัน เพราะผู้เสียชีวิตเป็นถึงนายตำรวจใหญ่ และคำให้สัมภาษณ์ของผู้รอดชีวิตที่บอกว่า...มันเป็นฝีมือของปีศาจ

ปีศาจ...ทำให้อิงดาวสนใจ และติดตามเรื่องนี้

พรพรรณ ผู้รอดตายอย่างปาฏิหาริย์ยืนย่นกับตำรวจและนักข่าวว่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้น เป็นเพราะสิ่งชั่วร้ายที่ต้องการจะเอาชีวิตหล่อน แน่نونว่าไม่มีใครเชื่อถ้อยคำพูดของหญิงสาวผู้รอดชีวิต และลงความเห็นว่าการสูญเสียครอบครัวไปอย่างกะทันหัน ทำให้หล่อนเสียสติ

แต่สำหรับอิงดาว ไม่คิดว่าเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องล้อเล่น...และพรพรรณไม่ได้เสียสติแต่อย่างใด

หล่อนอยากรู้ความจริงว่าเกิดอะไรขึ้น จึงตั้งใจจะคุยกับพรพรรณ แต่เพราะตัดสินใจไปพบช้าเกินไป อีกฝ่ายได้ชิงฆ่าตัวตายไปเสียก่อน ในคืนที่พระจันทร์เต็มดวงพอดี

ยังมีคำถามที่อิงดาวอยากรู้ ซึ่งคนที่น่าจะตอบคำถามได้ดีที่สุด ก็คือพรพรรณเท่านั้น เพราะฉะนั้นงานนี้จึงจำเป็นต้องมีผู้ช่วย...

ถึงแม้ว่าโลกในทุกวันนี้จะมีวิวัฒนาการในทุกๆ ด้านก้าวหน้า และเทคโนโลยีจะก้าวล้ำไปจนตามแทบไม่ทัน แต่ความเชื่อในเรื่องของจิตวิญญาณ สิ่งเร้นลับ และเรื่องเหนือธรรมชาติต่างๆ ยังคงมีอยู่ทั่วทุกมุมของโลก มี

ตำนานและเรื่องเล่าขานให้พูดถึงมากมาย นับตั้งแต่โบราณกาลมาจนปัจจุบัน และยังหาข้อพิสูจน์ไม่ได้

มีคนจำนวนไม่น้อยที่เกิดมาพร้อมกับสัมผัสพิเศษเหนือธรรมชาติ ซึ่งบางคนอาจจะเรียกว่าสัมผัสที่หก หรือพลังจิต หรืออะไรก็ตามแต่จะเรียกกัน พวกเขาเหล่านั้นมีพลังงานบางอย่างแฝงอยู่ในตัว ซึ่งมีความหลากหลายเป็นพลังงานเหนือมนุษย์ชาติ ที่นักวิทยาศาสตร์ไม่สามารถหาคำจำกัดความได้

ในขณะที่บางคนต้องเก็บซ่อนความพิเศษนั้นเอาไว้ เพื่อความสงบสุขของชีวิต แต่บางคนกลับใช้ความพิเศษนั้นเพื่อความอยู่รอด...

อิงดาวก็มีสัมผัสพิเศษเช่นกัน เพียงแต่สัมผัสของหล่อนอาจจะไม่น่าสนใจเท่าของคนอื่นๆ เพราะในขณะที่บางคนสามารถระลึกชาติ มองเห็นอนาคต บางคนถอดจิตออกจากร่าง มีพลังจิตในรูปแบบต่างๆ หรือสามารถเห็นอดีต รวมทั้งพวกที่สามารถติดต่อกับวิญญาณ สื่อสารกับเทวดา นางฟ้า มีलगสังหรณ์แบบต่างๆ แต่อิงดาวกลับทำได้แค่พยากรณ์อากาศเท่านั้น

เรื่องฝนตกแดดออก ขอให้บอก...อิงดาวรู้หมด

หล่อนทำนายสภาพดินฟ้าอากาศได้อย่างแม่นยำ จนบางที่ยังนึกว่าทำไมถึงไม่ไปทำงานเป็นผู้ประกาศข่าวพยากรณ์อากาศเสียเลย แทนที่จะเป็นนักออกแบบภายในอย่างทุกวันนี้

อิงดาวเห็นความพิเศษในตัวของชมพู เด็กสาวอายุเพียงสิบแปดปี ที่สามารถให้วิญญาณเข้ามาใช้ร่างกายเป็นทางผ่านในการสื่อสารกับคนอื่นๆ ได้ หรือที่ใครอาจจะเรียกว่าพวกทรงเจ้าเข้าผี...

หลังจากเห็นอีกฝ่ายไปออกรายการเกี่ยวกับเรื่องลึกลับ ที่ดำเนินรายการโดยหมอดูชื่อดัง ทำให้ชื่อของชมพูถูกพูดถึงในสื่อออนไลน์ต่างๆ อิงดาวจึงลองติดต่อขอให้มาช่วย และทุกอย่างก็น่าจะดำเนินไปด้วยดี หล่อนเกือบจะรู้แล้วว่าปีศาจที่พรพรรณเอ่ยถึงเป็นใคร มาจากไหน ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ประหลาดขึ้นเสียก่อน...

* * *

“เรียบริ้อยแล้วใช้มัยฟ้า...”

ชมพูปถามขึ้นหลังจากรู้สึกตัว พร้อมกับอาการปวดเมื่อยตามตัวเล็กน้อย โดยไม่รู้เลยว่าเมื่อครู่เกิดอะไรขึ้นบ้าง เพราะขณะที่ปล่อยให้วิญญาณอื่นมาใช้ร่างนั้น จิตของชมพูก็คงจะไม่รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง ในขณะที่ท้องตวยังมัวแต่ตกตะลึง พอดั่งสติได้ ก็สร้างยิ้มเจื่อนๆ แก่แก่ว่า

“เรียบริ่อยแล้ว ขอบใจมากนะที่มาช่วย”

“ไม่ได้ช่วยฟรีๆ ชะหน่อย...”

เด็กสาวยื่นมือออกไปทวงเงินค่าจ้าง อิงดาวชะงักเล็กน้อยเมื่อสังเกตเห็นรอยกรีดที่กลายเป็นแผลเป็นบนข้อมือ ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายเคยเจ็บปวดกับเรื่องอะไรมาบ้าง แต่เรื่องราวที่เคยเกิดขึ้นนั้นคงต้องร้ายแรง จนถึงขนาดทำร้ายตัวเองได้ขนาดนี้

เมื่อจ่ายค่าจ้างเรียบริ่อย อิงดาวก็รีบย้อนกลับมาที่ห้องทำงานของแม่ เพื่อตรวจสอบกล้องซึ่งบันทึกภาพวิดีโอเอาไว้ หล่อนกดเร่งความเร็ว เลื่อนไปช่วงที่ต้องการจะเห็นภาพ ซึ่งเป็นตอนที่วิญญาณของพรพรรณในร่างของชมพูกำลังกรีดร้อง และบ้านทั้งหลังก็เริ่มสั่นสะเทือน ไฟกะพริบติตๆ ดับๆ ก่อนจะมีตสนิท...

ช่วงจังหวะนั้นเองอิงดาวสังเกตเห็นแสงสว่างเรืองขึ้นตรงกลางหน้าอก แวบหนึ่ง ตอนพุ่งตัวเข้าไปหยิบกล้องที่ล้ม แล้วพยายามหันกล้องให้ไปที่ชมพูซึ่งค่อยๆ เกร็งร่างขึ้น และสิ่งที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าก็คือหน้าตาของอีกฝ่ายเริ่มบิดเบี้ยว ดวงตาเปลี่ยนเป็นสีแดงเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดและดุตัน พร้อมกับส่งเสียงคำรามขู่ตะคอกใส่หน้า...

“ไปให้พ้น...ไปให้พ้น”

เสียงนั้นทำให้อิงดาวขนลุกซู่ ไม่คิดว่าจะมีวิญญาณดวงอื่นถือโอกาสเข้ามาสร้างความวุ่นวาย แต่สิ่งที่ทำให้ประหลาดใจมากกว่านั้นก็คือ การที่หล่อนสามารถเห็นวิญญาณที่แฝงเข้ามาได้ แม้จะเลือกร่างก็ตาม ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่อิงดาวสัมผัสได้ถึงพลังงานของความชั่วร้ายด้วยสองตาของตัวเอง หล่อนจึงพยายามทบทวน และลำดับเรื่องราวก็พบว่า...

ต้องเป็นเพราะพลังของหินโบราณซึ่งสวมอยู่ที่คอแน่ๆ...อิงดาวบอก

ตัวเอง แล้วก้มลงมองหินแก้วโบราณที่ร้อยรัดยึดไว้ด้วยเส้นเงิน

หินแก้วนี้เป็นสมบัติประจำครอบครัว ที่แม่มอบให้ในวันเกิดเมื่อนานมาแล้ว เป็นหินโบราณเนื้อใสเหมือนแก้วรูปวงกลม ขนาดเส้นผ่านศูนย์กลางประมาณหนึ่งนิ้ว เจียรระไนโค้งมนหลังเต่าเหมือนหัวแหวน เนื้อแก้วนั้นมีความใส ภายในเป็นผลึกประกายสีฟ้าเข้มส่องเรืองอยู่บนพื้นแก้ว ร่องรับเส้นใยขาวละเอียดที่จับตัวกันคล้ายกับก้อมเมฆ ด้านบนมีเส้นสีดำแทรกอยู่แตกแขนงและกระจายไปทั่วคล้ายเส้นเลือด เมื่อมีแสงตกกระทบ เนื้อหินจะสะท้อนเห็นเป็นสีรุ้งสวยงาม

แม่เรียกหินนี้ว่าดวงตาปีศาจ หรือ DEVIL'S EYE

๒

ตั้งแต่เด็ก...อิงดาวอยากมีลางสังหรณ์แม่นยำเหมือนพี่สาว เพราะเชื่อว่าการมีสัมผัสพิเศษแตกต่างจากคนอื่นๆ จะทำให้กลายเป็นคนที่น่าสนใจ และมีความสำคัญ แต่อิงดาวกลับพบว่าตัวหล่อนไม่ได้มีพลังที่น่าทึ่งอย่างแม่ ซึ่งสามารถเปิดไฟแล้วมองเห็นอนาคตได้ หรือโอบเดือนผู้เป็นพี่สาวที่มีลางสังหรณ์ผ่านการสัมผัส พอมาเทียบกันแล้วความสามารถในการพยากรณ์อากาศของอิงดาว แทบจะกลายเป็นของเด็กเล่นไปเลย...

วันนั้นเป็นวันคล้ายวันเกิดของอิงดาว ก่อนที่แม่จะจากไปอย่างไม่มีการกลับไม่กี่เดือน แม่ได้เรียกให้ไปพบ และมอบดวงตาปีศาจให้หล่อนเป็นคนเก็บรักษา

‘มันเป็นของลูก ดูแลมันให้ดีด้วย...’

แม่บอกคุณสมบัตินี้ของแก้วโบราณให้ฟังว่า ผู้ใดเป็นเจ้าของจะสามารถสัมผัสกับทุกสรรพสิ่งเร้นลับบนโลกนี้ได้ ทว่าเมื่ออิงดาวได้ครอบครองก็แทบจะไม่เคยรู้สึกถึงอาณาภาพหรือพลังใดๆ เลย อาจจะมีบ้างในช่วงแรกๆ แค่ไม่กี่วันที่สามารถมองเห็นพวกเทวดานางฟ้า หรือวิญญาณที่ใช้ชีวิตร่วมปะปนกับผู้คน จนอดคิดไม่ได้ว่าเป็นอุปาทานหรือเปล่า จากนั้นอิงดาวก็ไม่เคยสัมผัสถึงพลังพิเศษของหินดวงตาปีศาจได้อีก...

‘เมื่อเวลามาถึง ลูกจะได้รับพลังของมันอย่างถาวร...’

สิ่งที่แม่บอก อิงดาวจำได้ขึ้นใจ จวบจนเมื่อแม่จากไปอย่างไม่มีการกลับ อิงดาวก็ได้พบกับสิ่งประหลาดที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ทุกคืนหล่อนจะฝันเห็นแม่อยู่ในบ้าน ในฝัน...แม่ยังใช้ชีวิต และคอยดูแลเอาใจใส่หล่อนเหมือนเป็นปกติจนแทบแยกไม่ออกว่ากำลังอยู่ในโลกความจริง หรือความฝันกันแน่...

อิงดาวใช้ชีวิตในการเชื่อมโลกความจริงและความฝันเข้าด้วยกันอยู่นานหลายปี โดยไม่ได้เตรียมใจว่า วันหนึ่งแม่จะต้องจากไปอีกครั้ง ในคืนนั้น

อิงดาวรีบเข้านอนเพราะตั้งใจเอาผลการสอบเข้ามหาวิทยาลัยไปอวดแม่ แต่พบว่าแม่มีสีหน้าที่เศร้ามาก เศร้าจนอิงดาวถึงกับร้องไห้ ออกมาก่อน และเมื่อได้ยืมว่าผู้เป็นแม่จะไม่มาหาอีกแล้ว อิงดาวก็หมดแรงทำอะไรไม่ถูก หล่อนพยายามยื้อจนสุดความสามารถ แต่ก็ไม่เป็นผล หลังจากคืนนั้นไม่ว่าอิงดาวจะนอนหลับ หรือฝันอีกสักกี่ครั้ง ก็ไม่พบแม่อีกเลย...

ไม่รู้ว่าการต้องจากกันในครั้งนี้ หรือครั้งที่สอง อย่างไหนที่เสียใจมากกว่ากัน...

อิงดาวได้แต่ยอมรับว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ฝันดี ๆ ที่เกิดขึ้นคงเป็นแค่ภาพที่จิตได้สำนึกสร้างขึ้น เพื่อชดเชยความสูญเสียเท่านั้น ไม่ใช่สัมผัสเห็นธรรมชาติอะไรทั้งสิ้น

เรื่องจริงคือ...แม่ตายจากไปนานแล้ว

อิงดาวใช้ชีวิตอยู่กับความผิดหวัง แม้เข้าใจดีว่าชีวิตต้องเดินหน้าต่อไป แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะสั่งใจไม่ให้เศร้าได้ภายในเวลาอันสั้น ถึงจะมีพี่สาวคอยปลอบ และยืนยันว่า มันไม่ได้เป็นอย่างที่เข้าใจก็ตาม แต่อิงดาวก็ไม่เชื่อเข้าใจว่าพี่สาวคงต้องการให้หล่อนเก็บความรู้สึกดีๆ ของแม่เอาไว้เหมือนเดิม

‘อิงรู้ว่าพี่โอบห่วงและรักอิง แต่อย่าหลอกกันอีกเลย อิงรับกับเรื่องแบบนี้ไม่ไหวแล้วจริงๆ’

‘พี่ไม่ได้หลอก ทำไมอิงถึงไม่เชื่อในสิ่งที่สัมผัสได้ล่ะ...’

‘อิงไม่เชื่ออีกแล้ว...อิงไม่อยากหลอกตัวเอง พี่โอบไม่เข้าใจหรอกว่าแม่สำคัญกับอิงขนาดไหน ตลอดเวลาแม่คอยดูแล ให้กำลังใจ เวลามีปัญหาแม่ก็คอยให้คำแนะนำ แล้วต่อไปอิงจะทำยังไงล่ะ...’

เพราะอิงดาวเป็นลูกคนเล็ก และได้รับการดูแลจากแม่เป็นพิเศษ ทำให้สนิทกับแม่มาก ตอนนั้นอิงดาวกลัวการสูญเสียไปแล้ว โดยไม่ทันนึกว่าชีวิตคนเรา ไม่ได้พบเจอเรื่องราวเพียงแค่นี้ครั้งเดียว และไม่ได้อันตรายเรื่องดี ๆ ทั้งชีวิต ทุกอย่างเกิดขึ้นและดับไป นั่นคืออนิจจังตามหลักพระพุทธศาสนาที่แม่ชอบพูดให้หล่อนและพี่สาวฟังอยู่เสมอ

อิงดาวต้องใช้เวลาเกือบปี กว่าจะเริ่มทำใจเรื่องแม่ได้ ชีวิตในรั้วมหา-

วิทยาลัยทำให้อิงดาวพอจะลืมความเศร้าได้บ้าง แต่เชื่อว่าจะลืมความเสียใจได้หมดสิ้น เมื่อมีอะไรมาสะกิดใจ หรือเวลาครบรอบวันตายของแม่ อิงดาวก็กลับมาซึมเศร้าอีก

เหตุการณ์ไม่คาดคิดเกิดขึ้นในวันหนึ่ง วันที่รู้ข่าวว่าพี่สาวป่วยเป็นโรคหัวใจ อิงดาวก็เริ่มกังวล กลัวว่าพี่สาวจะต้องตายจากกันไป และวันที่หล่อนกลัวก็มาถึงจริงๆ

การสูญเสียครั้งที่สอง เกิดขึ้นในวันที่อิงดาวเรียนจบ ทำให้หล่อนถึงกับแว้งคว้าง ร้องไห้จนแทบไม่มีน้ำตา

แต่แล้ววันหนึ่งพี่สาวก็มาปรากฏตัวให้เห็นในความฝัน...

จิตใต้สำนึกกำลังสร้างภาพขึ้นมาอีกใช่หรือเปล่า? อิงดาวไม่อยากหลอกตัวเอง แต่ก็พบว่าสิ่งที่เห็น ไม่ใช่ภาพหลอน

‘มันเป็นความฝันใช่ไหม พี่โอบตายไปแล้ว’

‘ใช่...นี่คือโลกในความฝันของอิง และพี่ก็ได้ตายจากความเป็นคนแล้วจริงๆ แต่พี่ยังสามารถมาอยู่ในความฝันของอิงได้’

‘ทำไมเป็นแบบนี้...’

‘จำเรื่องเล่าของแม่ เกี่ยวกับบรรพบุรุษของเราได้หรือเปล่า’

ทำไมอิงดาวจะจำไม่ได้ เพราะเรื่องเล่าของแม่สนุกแทบทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องของบรรพบุรุษ ที่ตอนได้ยินครั้งแรกยังนึกกว่าเป็นเรื่องโกหก

แม่เล่าให้ฟังว่า...ในอดีตนั้นแทบทุกประเทศบนโลกจะมีความเชื่อถือในเรื่องเทวดานางฟ้า และภูตผีปีศาจ บุษาสีงเร็นลับที่เหนือธรรมชาติ สนใจเรื่องเวทมนตร์ ไสยศาสตร์ ซึ่งก็ไม่แตกต่างจากในปัจจุบันสักเท่าไร...

นานมาแล้วในอดีตกาล ประเทศทางแถบยุโรป เริ่มมีการล่าแม่มดเกิดขึ้น บรรดามนุษย์ผู้หวาดระแวงได้กล่าวหาว่าคนที่บูชา หรือมีความเชื่อเกี่ยวกับจิตวิญญาณ ภูตผีปีศาจ ศึกษาเรื่องเวทมนตร์เป็นแม่มดหมอผีที่ชั่วร้าย ซึ่งพยายามจะชักนำซาตานให้กลับมาบนโลกมนุษย์ ความขลาดเขลาต่อสิ่งที่มองไม่เห็น ทำให้มนุษย์เกิดความหวาดกลัว จนกลายเป็นเครื่องมือของกลุ่มคนบาป หาเหตุตามไล่ล่าสังหาร และกล่าวหาคนเหล่านั้นว่าเป็น

พวกแม่มดขายวิญญาณให้กับปีศาจ บรรดาผู้ที่ถูกกล่าวหา รวมทั้งที่ต้องสงสัยต่างพากันหลบหนีเพื่อเอาตัวรอด คนที่ถูกจับกุมได้ ถ้าไม่ถูกแขวนคอ ก็มักจะถูกเผาทั้งเป็น บางคนถูกทรมานเพื่อให้สารภาพจนถึงแก่ชีวิต ทั้งตอกเล็บ ฉีกράง ควักลูกตา จับกดน้ำ และอีกสารพัดวิธีการอันแสนป่าเถื่อน...

แม่เล่าให้ฟังต่อว่า...บรรพบุรุษของพวกเราที่สืบเชื้อสายมาจากแม่มดในตำนานเก่าแก่ เป็นสายเลือดบริสุทธิ์ และต้องใช้ชีวิตหลบๆ ซ่อนๆ เพื่อให้รอดพ้นจากการถูกตามล่ามาโดยตลอด ถึงแม้ว่าการล่าแม่มดในยุโรปจะจบสิ้นไปแล้วก็ตาม แต่ตราบดึกที่ความเชื่อ และความเกลียดชังยังคงมีอยู่ในใจของมนุษย์ แม่มดก็ยังคงเป็นสิ่งน่ากลัว และเป็นเครื่องหมายของปีศาจที่ต้องถูกกำจัด

บรรพบุรุษของอิงดาวเดินทางหลบหนีจากดินแดนบ้านเกิด ลงเรือสำเภาเข้ามาตั้งรกรากในกรุงศรีอยุธยา ซึ่งเป็นดินแดนที่สงบ และผู้คนเป็นมิตรจนมีลูกหลานสืบมาจนถึงปัจจุบัน และนั่นก็คือจุดเริ่มต้นของครอบครัวที่เล่าต่อๆ กันมา...

‘เป็นเพราะพวกเราสืบเชื้อสายแม่มดไซมัย ก็เลยต้องเจอแต่ความพลัดพรากแบบนี้ มันเป็นคำสาป เพื่อแลกกับความสามารถพิเศษที่มีติดตัว’

‘พี่ไม่อยากให้คิดอย่างนั้น เพราะสิ่งที่เราเป็นอยู่ นั่นคือสิ่งที่ถูกเลือกสรรมาแล้ว ในอดีตบรรพบุรุษของเราก็ต้องการละทิ้งความเป็นแม่มด เพื่อใช้ชีวิตอย่างคนปกติทั่วไป แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่ายนักหรอก บรรพบุรุษของเราียดอาชีพอายกธนะดาชีวิตเพื่อเลี้ยงชีพ แต่การเปิดเผยความลับของดวงชะตา คือการฝืนลิขิต มันทำให้พวกเราอายุไม่ยืนนักหรอก และมักจะไม่สมหวังกับความรัก ถ้าไม่มีเรื่องให้เลิกกันเหมือนแม่กับพ่อ ก็ต้องพลัดพรากด้วยความตายแบบพี่น้องแหละ...’

‘ไม่ยุติธรรมเลย ถ้าเป็นแบบนี้ สัมผัสพิเศษนั้น ไม่มีก็ได้...ใครจะอยากได้ ถึงมีก็ทำอะไรไม่ได้มาก’

‘อย่าพูดอย่างนั้นสิ การมี ก็ดีกว่าไม่มีนะ แต่แค่ให้เรารู้จักพอเท่านั้นแหละ สัมผัสพิเศษต่างๆ ถูกถ่ายทอดมายังลูกหลาน จากรุ่นสู่รุ่นต่อไปเรื่อยๆ’

มันก็เหมือนกรรมพันธุ์ เพียงแต่เราไม่สามารถกำหนดได้ว่า ใครจะมีความพิเศษอะไรติดตัว...'

'แล้วคนอื่นๆ ละ ที่เขามีจิตสัมผัส ติดต่อกับวิญญาณ พวกกระลึกชาติ หูทิพย์ ตาทิพย์ หรือพวกที่มีพลังจิต ก็แสดงว่าพวกเขาเป็นเหมือนเราลี'

'ไม่ใช่เสมอไป บางเรื่องก็ไม่สามารถอธิบายได้ บางคนอาจจะมึนเมาทางสายเลือดแบบเรา หรืออาจจะเป็นเรื่องของบุญกรรมที่ทำไว้ในอดีต พวกไสยศาสตร์ มนต์รา คำสาป หรือแม้แต่การปฏิบัติ บำเพ็ญตน ฝึกจิตต่างๆ ก็สามารถทำให้มีความพิเศษแตกต่างจากคนอื่นๆ ได้...'

'แล้วการที่อิงฝันเห็นแม่ กับพี่โอบได้ละ เป็นเพราะอะไร...?'

'นั่นเป็นเพราะพลังของหินดวงตาปีศาจ ที่สามารถเชื่อมโลกของคน และวิญญาณให้บรรจบกันได้ ต่อจากนี้พี่จะมาอยู่เป็นเพื่อนอิงในความฝัน แล้วก็ช่วยอิงดูแลครอบครัวของพี่ด้วย จนกว่าจะหมดเวลาของพี่'

'หมายความว่า...ถ้าไม่มีดวงตาปีศาจ เราก็จะไม่ได้เจอกัน'

'ใช่...'

หรือนี่จะเป็นเหตุผลที่แม่มอบดวงตาปีศาจให้ไว้ติดตัว เพราะแม่ยังเป็นห่วง และรู้ว่าอิงดาวมีเรื่องที่ต้องเรียนรู้อะไรอีกมากมาย กับการเป็นทายาทคนหนึ่งของครอบครัวที่สืบเชื้อสายมาจากแม่มด

* * *

หลายคืนก่อนไม่ได้ฝันถึงพี่สาว...แต่คืนนี้อิงดาวฝันเห็นพี่สาวตรงเข้ามา พร้อมกับสีหน้าไม่พอใจ คงเป็นเพราะเรื่องที่หล่อนพยายามสื่อสารกับวิญญาณของพรพรรณเมื่อตอนเย็นที่ผ่านมา

"อิงไม่ควรพาใครเข้ามาในห้องทำงานของแม่รู้มั๊ย..."

เสียงพี่สาวจริงจังมาก พอๆ กับท่าทางขึงขัง แม้รู้ตัวว่าทำผิด เพราะได้เคยตกลงกันว่า จะไม่ยอมให้ใครเข้ามาวุ่นวายในห้องนี้เด็ดขาด เนื่องจากภายในห้องหนังสือของแม่ นอกจากหนังสือเก่าๆ และงานศิลปะที่แม่สะสมไว้แล้ว ยังมีของโบราณที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษอยู่หลายชิ้น ซึ่งถูกเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี หากมีใครพบเห็น ย่อมไม่ใช่เรื่องดีแน่ๆ แต่อิงดาวก็ไม่

ได้คิดว่าจะเป็นเรื่องร้ายแรง จนถึงกับต้องถูกตำหนิขนาดนี้...

“อิงก็ไม่ได้ทำอะไรเสียหายนะ แล้วก็ไม่มีใครแตะต้องของภายในห้อง ลักซัน” อิงดาวแก้มตัวไม่เต็มเสียง แต่ก็ไม่ได้ทำให้โอบเดือนคลายความขัดใจลงได้

“รู้หรือเปล่าว่าเรากำลังจะหาเรื่องยุ่งใส่ตัว”

เรื่องยุ่งอะไรกัน อิงดาวแค่อยากจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นบ้างแค่นั้น ตลอดเวลาที่สาวพยายามเตือนให้หล่อนเลือกมีชีวิตร้อย่างคนทั่วไป หยุดให้ความสำคัญ หรือสนใจเรื่องเหนือธรรมชาติ แต่อิงดาวยังคงพาตัวเองไปข้องเกี่ยวกับเรื่องลึกลับเสมอ หลายวันก่อนก็เพิ่งจะแอบเลี้ยงอาหารเหล่าวิญญาณเร่ร่อนแถวนี้ จนถูกเอ็ดไปแล้ว มาวันนี้ยังเรียกวิญญาณพรพรรณมาคุยอีก จนเกิดเรื่องเข้าจนได้...

“ยุ่งที่ไหนล่ะพี่โอบ อิงกำลังช่วยผู้หญิงคนนั้นต่างหาก เธอถูกปีศาจตามล่านะ...”

อิงดาวเซิดหน้าตบอย่างมั่นใจว่า สิ่งที่ทำไปนั้นเป็นเรื่องถูกต้อง ถึงแม้จะไม่ได้มีสัมผัสดีพิเศษที่เยี่ยมยอดเหมือนคนอื่น ๆ แต่เลือดแม่มดที่อยู่ในกาย คงทำให้อิงดาวมีพลังของความกล้าหาญ ไม่กลัวสิ่งที่มองไม่เห็น และอยากช่วยเหลือคน หรือแม้แต่วิญญาณที่กำลังพบความลำบาก

“เราคิดว่าตัวเองเป็นใคร เป็นตำรวจ หรือเป็นพวกที่มีอิทธิฤทธิ์ อภินิหารหรือ ทำไม่ถึงต้องจ้งเลย...”

พี่สาวก็เป็นอย่างนี้ตั้งแต่มีชีวิตรแล้ว ชักลัว หวาดระแวงไปทุกเรื่อง ต่างกับอิงดาวซึ่งมีความมั่นใจในตัวเองสูง และไม่เคยกลัวอะไรง่าย ๆ เรื่องผิดพลาด ไม่ใช่สิ่งที่จะมาทำลายความเชื่อมั่นได้ ทุกๆ คนย่อมมีการตัดสินใจ ผิดบ้าง แต่นั่นก็ไม่ใช่เหตุผลที่จะหยุดความตั้งใจ

ผิดก็เริ่มใหม่สิ ไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย...อิงดาวบอกตัวเองอย่างนี้เสมอ

“พี่โอบไม่ต้องห่วงหรอก แต่ช่วยคิดทีสิ อิงกำลังสงสัยว่า วิญญาณที่เข้ามาในร่างของชมพูเป็นใคร และต้องการอะไรกันแน่ แล้ววิญญาณคุณพรพรรณล่ะ หายไปไหน”

“เราไม่รู้ตัวเลยหรือว่าถ้าวันนี้ไม่ได้ดวงตาปีศาจช่วย จะเกิดอะไรขึ้น...” โอบเตือนบ่นเพราะเป็นห่วงน้องสาว อิงดาวมีความกล้าหาญก็จริง แต่ก็ควรระมัดระวังตัวเองมากกว่านี้ เรื่องบางเรื่อง หากเกิดความผิดพลาด ใครก็จะช่วยไม่ได้ ครั้งนี้ถือว่าโชคดี แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะโชคดีอย่างนี้ทุกครั้ง...

“อิงรู้ เออ...อิงเห็นดวงตาปีศาจเรืองแสงด้วยนะ น่าอัศจรรย์จริงๆเลย” อิงดาวเล่าสิ่งที่สัมผัสได้อย่างตื่นเต้น เพราะที่ผ่านมาดวงตาปีศาจอาจจะแค่เพียงช่วยให้สื่อสารกับพี่สาวได้ แต่ก็ไม่ยอมแสดงพลังอื่นๆ ที่ซ่อนเร้นอยู่เลย คิดไม่ถึงว่าในช่วงเวลาคับขัน หินแก้วโบราณนี้ จะช่วยขับไล่ปีศาจร้ายได้ด้วย...

แต่โอบเตือนไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอย่างน้องสาว เพราะดวงตาปีศาจไม่ใช่หินธรรมดาๆ ตามตำนานโบราณของแม่มด หินนี้จะมีพลังมากหรือน้อยแค่ไหน ขึ้นอยู่กับเจ้าของ ถ้าหากหินนี้อยู่ในความครอบครองของคนธรรมดาๆ ดวงตาปีศาจก็ไม่ต่างจากหินสีที่สวมใส่เพื่อความสวยงามแค่นั้น เพราะฉะนั้น การที่อิงดาวสามารถสัมผัสถึงพลังอื่นๆ ของดวงตาปีศาจได้ ย่อมแสดงว่าใกล้เวลาแล้ว ที่น้องสาวจะต้องเติบโต เพื่อเป็นผู้สืบทอดที่สมบูรณ์...

‘จำไว้นะโอบ ลูกต้องคอยช่วยเหลือน้อง อิงยังไม่พร้อมที่จะเป็นเหมือนพวกเรา แต่เมื่อถึงเวลา ก็ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ เพราะฉะนั้นสิ่งที่ได้มา จะต้องรู้จักใช้ให้เป็น...ไม่อย่างนั้นมันก็จะย้อนมาทำร้ายตัวเอง’

นั่นคือคำสั่งเสียของแม่ ที่โอบเตือนยังไม่บอกกับอิงดาว และอีกเรื่อง ที่น้องสาวอาจจะไม่รู้ก็คือ ดวงตาปีศาจถือว่าเป็นอัญมณีของรัตติกาล การปรากฏพลังของหินในวันนี้ อาจจะเป็นการดึงดูดบรรดาลิ่งชั่วร้ายให้เข้ามาหาอิงดาว เพื่อหวังแย่งชิงดวงแก้วไปเป็นของตัวเอง...

“มันไม่ใช่เรื่องสนุก รู้หรือเปล่าว่ามันอาจจะพาเรื่องยุ่งๆ มาหาเรา พี่อยากเตือนไว้ก่อน”

อิงดาวรู้สึกที่พี่สาวเครียดกับเรื่องนี้มากเกินไปแล้ว จึงปลอบว่า

“ไม่มีอะไรหรอก อย่าคิดมากสิ”

โอบเตือนไม่ได้คิดมาก แต่เพราะหล่อนสัมผัสได้ถึงแรงกดดัน ที่มา

พร้อมกับกลิ่นสาบสาบผสานกับกลิ่นดอกไม้ป่า ของวิญญานร้ายตนนั้น อย่างชัดเจน ทำให้อดรู้สึกเป็นห่วงน้องสาวไม่ได้...

* * *

แสงของวันใหม่ลอดผ่านผ้าม่านโปร่งสีขาวเข้ามาในห้องนอน พร้อมกับเสียงร้องของนกที่เกาะตรงขอบหน้าต่าง ปลุกให้เจ้าของห้องตื่นขึ้น หลังจากหลับไปนานกว่าแปดชั่วโมง

“เช้าแล้วหรือนี่...”

อิงดาวรำพึงเบาๆ พร้อมกับดันตัวเองให้ลุกขึ้นบิดขี้เกียจ แล้วจัดการไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า เตรียมตัวไปทำงานอย่างไม่มีแรงสักเท่าไร เพราะที่ทำงานอยู่ไม่ไกลนัก ยังมีเวลาเหลือเพื่อที่จะใช้ในการเดินทาง

วันใหม่เริ่มต้นขึ้นอย่างเงียบเหงาเหมือนทุกๆ วัน แต่หล่อนก็ชินเสียแล้วกับการอยู่คนเดียวแบบนี้ อิงดาวยังใช้ชีวิตอยู่ในบ้านหลังเก่าของครอบครัวที่อาศัยมาตั้งแต่เกิด ซึ่งเมื่อก่อนย่านนี้ค่อนข้างเงียบสงบ ห่างจากความพลุกพล่านของผู้คน แวดล้อมด้วยสีเขียวของต้นไม้ แต่เมื่อความเจริญค่อยๆ ขยายออกมาสู่แถบชานเมือง มีโครงการหมู่บ้านจัดสรรขึ้นในละแวกนี้ อยู่หลายโครงการ และห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ที่แม้จะอยู่ไกลออกไป แต่ก็ทำให้การสัญจรที่เคยคล่องตัวเริ่มมีปัญหา อีกไม่กี่ปีข้างหน้าจะมีการขยายแนวรถไฟฟ้ามาถึงอีก แทบไม่ยากคิดเลยว่าตื่นขึ้นมาจะต้องผจญกับอะไรบ้าง

เมื่อแต่งตัวเสร็จเรียบร้อยเดินลงมาชั้นล่าง พอก้าวลงบันไดมา ก็ได้กลิ่นหอมของขนมปังปิ้งทาเนยที่วางอยู่บนโต๊ะอาหาร แสดงว่าวันนี้พี่ชายต้องผ่านหน้าตลาด เลยแวะเอาของโปรดมาส่งให้แต่เช้า

‘ถูกซี้ด’ เป็นชื่อของพี่ชาย เขาเป็นคนรักครอบครัวมาก ชยันทำงานแทบทุกวันไม่มีวันหยุด หน้าตาจึงมักจะเคร่งเครียดตลอดเวลา จนอิงดาวชอบแซวว่าเป็นเสื่อยิ้มยาก แต่พอยิ้มที โลกทั้งโลกก็สดใสเลยทีเดียว พี่ชายรักพี่สาวมาก อิงดาวจำได้ว่าวันแต่งงานเขาถึงกับร้องไห้ ตอนที่พี่โอบคอดลูกสาว เขาก็ร้องให้อีก อะไรที่เกี่ยวกับครอบครัว ทำให้เขาหัวน้ำหวงง่าย

มาก นั่นเพราะพี่เขยมีความรักต่อพี่สาวมากกว่าทุกคนที่อิงดาวเคยเห็นมาบนโลกนี้ และความรักนั้น ก็ยิ่งแผ่อแผ่มาถึงหล่อนอีกด้วย...

อิงดาวตรงดิ่งไปที่โต๊ะอาหาร หยิบขนมปังชิ้นที่เล็กที่สุดที่อยู่ในงานเข้าปากอย่างรวดเร็ว ก่อนจะสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงกระแอมขัดจังหวะทางด้านหลัง

“ทำไมไม่ไปนั่งกินให้เรียบร้อย”

“แหม...ก็คิดว่าพี่ถูกขังกลับไปแล้วชะอีก” หล่อนหันมาหัวเราะแหะๆ แล้วนั่งลงแต่โดยดี

ฤกษ์ดีซื้อบ้านหลังติดกันเอาไว้ กันขวางไว้แค่รั้วด้านข้างเท่านั้น มีประตูเล็กๆ สามารถเปิดข้ามมาหากันได้ ตั้งแต่สมัยโอบเดียนยังมีชีวิตอยู่แล้ว ทุกเช้าถ้าขับรถผ่านตลาด ตอนออกไปส่งหลานสาวที่โรงเรียน พี่สาวมักจะแวะซื้อขนมปังปังเจ้าอร่อยมาฝากแม่และหล่อนเป็นประจำ ตอนนี้พี่เขยจึงรับหน้าที่แทนไปโดยปริยาย

“ที่แรกก็ว่าเอาขนมปังมาให้แล้วกลับเลย แต่ว่ามีเรื่องอยากจะวานเราหน่อย”

พอมีเรื่องจะให้वान เสียงอ่อนเซียวนะ...อิงดาวนึกแซวในใจ แล้วทำเป็นถามลอยๆ ไม่สนใจ

“เรื่องอะไรเธอ”

หล่อนหยิบแก้วนมสดมาดื่ม แล้วหันไปเปิดทีวี เพื่อดูข่าวช่วงเช้า ฤกษ์ดีรอจังหวะที่อิงดาวหันมา จึงบอกหล่อนว่า

“ช่วงนี้อาจจะต้องวานให้เราไปช่วยรับส่งอันดาหน่อย พอดีมีงานใหม่เข้ามาอีก เตียวพอเคลียร์งานเรียบร้อย พี่ก็จะไปรับอันดาเหมือนเดิม”

นึกว่าเรื่องสำคัญอะไร เรื่องแค่นี้อิงดาวช่วยเหลือได้โดยไม่ต้องคิดอะไรเลย แต่ที่ห่วงคือความรู้สึกของหลานสาวมากกว่า

“ได้สิ แต่พี่รู้ใช่ไหมว่าอันดาอยากให้พี่ฤกษ์ไปรับทุกวัน”

เรื่องนี้เขาก็อึ้ง แต่ความรับผิดชอบในงานก็สำคัญ ยังดีที่อิงดาวทำงานออกแบบ มีเวลาทำงานที่ไม่ตายตัว ก็เลยสามารถช่วยเขาได้ แต่ถ้าไม่ติด

อะไรวจริง ๆ เขาก็อยากทำหน้าที่พ่อให้สมบูรณ์

“อืม... พี่รู้ แต่ก็แค่ช่วงหนึ่งเท่านั้นแหละ พี่ชอบใจมากนะ...”

อิงดาวพยักหน้ายิ้มรับ แล้วชวนพี่เขยกินอาหารเช้าพร้อมกัน ระหว่างนั้นก็เปิดโทรทัศน์เพื่อดูข่าวไปพลางๆ แล้วทั้งสองก็ต้องสะท้อนใจกับข่าวเศร้าร้ายวัน เป็นข่าวการฆ่าตัวตายของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งเพื่อหนีปัญหาครอบครัว ซึ่งมีการสรุปข่าวในรอบปีที่ผ่านมาว่า มีเด็กพยายามฆ่าตัวตายกันมากขึ้น จนนักจิตวิทยาต้องออกมาเตือน เพราะกลัวจะลุกลามกลายเป็นพฤติกรรมลอกเลียนแบบ...

คลิปข่าวที่ปรากฏบนหน้าจอทีวี เป็นเหตุการณ์ตอนเด็กผู้หญิงออกไปยืนอยู่นอกระเบียง ถูกถ่ายจากห้องที่อยู่ฝั่งตรงข้าม อิงดาวหรีตามอง เอามือปิดปากด้วยความหวาดเสียว แต่ภาพเพียงไม่กี่วินาทีก่อนที่ร่างเล็กๆ จะกระโดดลงมา อิงดาวสังเกตเห็นเงาดำคล้ายคนอยู่ใกล้ๆ กับเด็กสาวนั้น

“พี่ฤกษ์... พี่เห็นอะไรหรือเปล่า มีคนอยู่ตรงนั้นด้วย ทำไมเขาไม่ช่วยเด็กนั้นล่ะ...”

“ตาฝ้าหรือเปล่า ถ้ามีคนตรงนั้น เด็กนั้นก็คงไม่ตายหรอก แต่จริงๆ ข่าวก็เหลือเกินนะ ลงคลิปอะไร ไม่มีเซ็นเซอร์เลย ภาพแบบนี้ออกไป เด็กๆ ที่ดูก็อาจจะไปทำเลียนแบบได้”

พี่เขยไม่เห็น... แต่อิงดาวมั่นใจว่าตัวเองตาไม่ฝ้าแน่ มีเงาดำอยู่ข้างๆ เด็กสาวคนนั้นจริงๆ

๓

บริษัทออกแบบและรับตกแต่งภายในที่อิงดาวทำงาน เป็นบริษัทที่มีชื่อเสียงติดอันดับต้นๆ ของประเทศ หล่อนเริ่มทำงานจากตำแหน่งผู้ช่วยเล็กๆ เดินถ่ายเอกสารทั้งวัน ค่อยๆ สะสมประสบการณ์ ใต้เต้าขึ้นมาจนได้รับการโปรโมทให้เป็นนักออกแบบเต็มตัว และเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในทีม

ถึงแม้ที่นี่จะมีงานมาก ทำให้พนักงานแทบไม่มีเวลาว่าง แต่บรรยากาศในการทำงานก็ไม่ได้เคร่งเครียดอย่างที่ใครๆ กลัว พนักงานล้วนอัธยาศัยดี และช่วยเหลือกัน ไม่มีอิจฉาธิษยาเหมือนในละครทีวี นั่นคือเหตุผลหนึ่งที่ยิ่งดาวเลือกทำงานที่นี่มาจนถึงทุกวันนี้ เพราะการจะทำงานที่เหน็ดเหนื่อยได้เงินเดือนไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุด เพื่อนร่วมงาน และสภาพแวดล้อมที่ดีต่างหากที่มีความสำคัญ เคยมีคนกล่าวไว้ว่า เราจะไม่สามารถทำงานให้ออกมาดีได้เลย ในสภาพการทำงานที่เต็มไปด้วยความกดดัน ส่วนเหตุผลที่สอง ซึ่งสำคัญไม่แพ้กับเหตุผลแรกก็คือ บอสใหญ่ของที่นี่รูปหล่อ และใจดีมาก

เคน เป็นคนญี่ปุ่นที่พูดไทยได้ชัดมาก ต้องบอกว่าชัดกว่าคนไทยบางคนเสียอีก แถมยังมีจิตใจดี เอาใจใส่พนักงานทุกๆ ระดับ ไม่มีการดั่งแค้นกับใครทั้งสิ้น และไม่เคยเสียงดังใส่ลูกน้อง เขาชอบช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยาก แต่แต่ละเดือนจะโอนเงินเข้ามูลนิธิต่างๆ นับรวมร่วมสิบแห่ง แถมตอนนี้ก็เพิ่งเลิกกับแฟนนางแบบอีกด้วย ผู้ชายแบบนี้มีใครบ้างจะไม่ชอบ ทั้งรูป-สมบัติ คุณสมบัติ และทรัพย์สินสมบัติพร้อมสรรพขนาดนี้ ถ้าใครได้ครอบครองหัวใจของเขา คงเป็นผู้หญิงที่โชคดีที่สุดในโลก และยิ่งดาวก็ฝันอยากเป็นผู้หญิงที่โชคดีคนนั้นเหมือนกัน...

เขานี้ยิ่งดาวมาถึงที่ทำงานสายไปนิดหน่อย สังเกตเห็นบรรยากาศในที่ทำงานค่อนข้างแปลกกว่าทุกวัน

“มีอะไรหรือเปล่า ทำไมมันเงียบขนาดนี้”

ไม่ใช่แค่เจียบเท่านั้น แต่เหมือนทุกคนจะพร้อมใจกันนั่งทำงานอีกด้วย ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องผิดปกติ เพราะทุกครั้งที่มาถึง จะเห็นเพื่อนๆ พนักงานนั่งจับกลุ่มสนทนากันเป็นประจำ จนเกือบสิบโมงโหน่งแหละ ถึงจะเริ่มทำงานกันได้

“คุณเคนมาแล้วคะพี่อิง กำลังคุยกับแขก แล้วก็มาคุยด้วย...”

ประชาสัมพันธ์สาวกระซิบตอบพอให้ได้ยินกันแค่สองคน ทำให้อิงดาวเข้าใจแล้วว่า ทำไมทุกคนจึงทำงานกันอย่างขยันขันแข็งผิดปกติ เพราะบอสใหญ่มาแล้วนั่นเอง ส่วนคุณฉี หรือพี่ฉี ก็เป็นชื่อเล่นของจิตรัยหัวหน้าของหล่อนนั่นเอง

อิงดาวตรงไปนั่งประจำที่ รับผิดชอบงานขึ้นมาทำเหมือนคนอื่น ๆ หวังกลบเกลื่อนความผิดที่มาสาย เลยถูกรุ่นพี่สองคนที่นั่งอยู่ข้างหลังแซวว่า

“มาสาย แล้วทำเนียนเลยนะ”

“เสร็จแน่...บอสถามถึงแกด้วยนะไอ้อิง”

ถึงจะเป็นผู้หญิงคนเดียวในกลุ่ม แต่อิงดาวก็เข้ากันได้กับทุกคนเหมือนกลุ่มเพื่อนผู้ชายมากกว่า ดังนั้นจึงไม่แปลกที่รุ่นพี่จะเรียกหล่อนอย่างนั้น อิงดาวเองก็ไม่เคยทำตัวหวาน หรือเป็นผู้หญิงอ่อนโยนให้ใครได้เห็น

“จริงหรือพี่...”

พอได้ยินว่าบอสถามถึงเท่านั้น อิงดาวก็หน้ายู่ เลยถูกรุ่นพี่ที่รู้จักอ่อนของหล่อนตีว่าแอบปลื้มเจ้านาย แซวเล่นอย่างสนุกปาก

“ไม่จริง แค่ล้อเล่น บอสจะไปสนใจผู้หญิงแบบแกทำไมวะ สวยไม่ได้ ครั้งคนที่เขาพามาด้วยเลย”

คนที่แซวขึ้นคนแรกชื่อทัดพงศ์ เป็นพี่ใหญ่ที่สุดในกลุ่มออกแบบ นิสัยชอบอ้า แถมยังอ้าแบบหน้าตาย ยากจะจับผิดได้ ส่วนพี่สมชัยนั้นจะเป็นผู้ชายประเภทจิกกัด รายนี้ถึงจะเป็นลูกคู่ แต่ก็ชอบแซวแรงๆ บางทีแซวจนพนักงานใหม่ถึงกับเผ่นกลับบ้านไปเลยก็มี ช่วงแรกๆ ที่มาทำงานใหม่ๆ อิงดาวก็เคยโดนแกล้ง แต่หนามยอกต้องใช้นามบ่ง หล่อนก็เลยแสร้งทำเป็นไปนั่งเศร้าหลบมุมร้องไห้ จัดเอาวิชาการแสดงที่เคยลงเป็นวิชาเลือกมาใช้

จนรุ่นพี่ทั้งสองถูกบอสเรียกไปตำหนิ ทำให้ไม่กล้ามาต่อแเยใครไปพักใหญ่
นั่งทำงานเงียบๆ ไปเป็นเดือน คึนความสุขให้เพื่อนร่วมงาน และจนปานนี้ก็
ยังไม่รู้เลยว่าเรื่องวันนั้น อิงดาวแกล้งเล่นละครเอาคึน...

เพราะรู้จักและทำงานร่วมกันมานานจนสนิทสนมกันดี ถึงรุ่นพี่จะปาก
เก่ง ปากจัดแค้ไหน แต่อิงดาวก็ปากไว ไม่ยอมโดนกระทำฝ่ายเดียว จึง
หันไปค่อนขอตด้วยเสียงทำทหายว่า

“จ้า...ไม่สวยก็ไม่สวย แต่อยากดูหน้าแฟนพี่สองคนจัง คงสวยมาก
สินะ”

ด้วยบรรยากาศที่เงียบอยู่แล้ว เพียงแค้พูดเบาๆ ก็ได้ยินกันทัว แม้
จะไม่ได้ตะโกนก็ตาม แต่เสียงประชดประชันของหล่อน ก็ดังพอจะทำให้
ทุกคนในห้อง รวมทั้งบอสซึ่งเปิดประตูออกมาได้ยิน...

วินาทีนั้นถ้าทหายตัวได้ อิงดาวก็คงจะท่าไปแล้ว แต่เพราะท่าไม่ได้
จึงค่อยๆ หันมายิ้มแหยๆ ยกมือไหว้ขอโทษกลบเกลื่อน พอเห็นสายตาดำหนิ
ของเจ้านายเท่านั้น ใจก็ยั้งห่อเหี่ยว ราวกับดอกไม้แห้งเฉา จริ๊งๆ หล่อน
ควรจะแก้ตัวด้วยเหตุผลดีๆ สักหน่อย แต่ยังไม่ทันคิดหาข้ออ้าง เจ้านายก็
หันกลับไปเรียกหัวหน้าของหล่อน และหญิงสาวแปลกหน้าที่เดินตามกันออก
มาจากในห้อง...

“เชิญคุณยาทางนี้ครับ นี่คึ่คือดีไซเนอร์ของเรา”

พี่จีเป็นคนแนะนำแขกให้รู้จักกับทีมนักออกแบบของบริษัท อิงดาวรีบ
ปรับสีหน้า ยกมือไหว้ แล้วส่งยิ้มให้อย่างเป็นทางการ พร้อมกับสายตาชื่นชม
ในความสวย และบุคลิกที่งามสง่าของอีกฝ่าย โดยเฉพาะช่วงขาที่เรียวยาว
เหมือนนางแบบ ขนาดไม้ได้ใส่รองเท้าส้นสูง ยังสูงโล่งๆ กับหัวหน้าของหล่อน
เลยทีเดียว

“ทุกคน...นี่คุณตลยา หรือยา เป็นเพื่อนของผมนเอง เธออยากจะทำให้
พวกเราช่วยตกแต่งร้านกาแฟให้หน่อย แล้วก็ขอเลือกดีไซเนอร์ด้วย
ตัวเอง”

“คุณตลยาเป็นเพื่อนสนิทของบอส แล้วก็คึ่เป็นเจ้าของแกลเลอรี...”

จินตริย์ช่วยเสริม หลังจากเคนพูดจบ เขาเอ่ยชื่อแกลเลอรีที่กำลังถูกพูดถึงบ่อยๆ ในแวดวงของคนรักศิลปะ ว่าเป็นสถานที่แห่งใหม่ ที่มีผลงานของศิลปินระดับโลกมาจัดแสดงอยู่หลายครั้ง

“ยาอยากให้ร้านกาแฟที่นั่น ต่างจากร้านกาแฟทั่วไป เป็นร้านกาแฟของคนรักศิลปะคะ...”

หน้าที่นักออกแบบ คืองานที่สร้างความฝันให้เป็นจริง พอได้ยินลูกค้าบอกความต้องการที่อยู่ในใจเท่านั้น อิงดาวก็วาดภาพในหัวเป็นรูปร้านกาแฟกลางสวน ลักษณะเป็นร้านเปิดโล่ง เหมือนร้านกาแฟที่เห็นตามท้องถนนในปารีส

ถ้าได้ทำงานนี้ก็คงจะดีสิ...อิงดาวแค่นึกในใจ ไม่ทันคิดว่าสัมจะหล่นใส่จริงๆ เมื่อตลยาลงใจเลือกคนร่วมงานเป็นผู้หญิง

“ยาอยากได้ผู้หญิงไปทำงานด้วยคะเคน...”

พอตลยابอกความต้องการแค่นั้น บรรดาหนุ่มๆ ที่พากันออกมาเสนอหน้าก็ผินสลาย จินตริย์จึงมอบหมายงานนี้ให้อิงดาวอย่างเป็นทางการ

“อิงกำลังว่างพอดีเลย ถ้าอย่างนั้นเดี๋ยวไว้ให้นัดไปคุยงานกับคุณยาดีมั๊ยครับ”

“ก็ดีคะคุณจี จริงๆ เราจะไปดูสถานที่วันนี้เลยก็ได้นะ ยาไม่ได้มีนัดที่ไหน”

“อิงไปได้เลยคะ...ไม่มีปัญหา”

ไม่ได้ตั้งใจจะเอาใจ แต่สำหรับอิงดาวแล้ว ความต้องการของลูกค้าเป็นอันดับแรก ถ้าหากไม่ติดอะไรจริงๆ ก็ไม่เคยขัด หรือปฏิเสธสิ่งที่ลูกค้าร้องขอ นี่ไม่ถึงการเอาใจใส่ลูกค้าของหล่อน จะทำให้บอสใหญ่ยิ้มอย่างพอใจ

สำหรับอิงดาวแล้ว แค่เห็นรอยยิ้มชื่นชมของเขา ก็ทำให้ความรู้สึกห่อเหี่ยวเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้หายไปนพริบตา

* * *

ก่อนออกจากบริษัท อิงดาวได้ฟังเรื่องราวย่อๆ ของลูกค้าคนใหม่จาก